

Valentina's vader overleed na een facelift

'Ik wil mensen bewust maken van de risico's'

Valentina (41), zelf fotomodel, verloor haar vader aan de gevolgen van van een facelift. In haar eigen beroep ziet Valentina dat mensen steeds verder gaan om hun uiterlijk te verfraaien en ze hoopt met haar verhaal mensen bewust te maken van de risico's.

Mijn jeugd bracht ik door in Italië. Een tijd waar ik met veel warmte aan terugdenk. Ik was een vaderskindje, hij was Italiaans, mijn moeder Nederlands. Mijn vader en ik spraken met elkaar een bijzondere mix van Nederlands en Italiaans. Het was een soort geheimtaalje dat alleen wij begrepen. Mensen die ons hoorden praten, keken vaak verbaasd op. Dat vonden wij heel grappig. Dit taalje was echt ons dingetje. Toen ik zestien was, nam mijn vader een baan aan in Nederland. Hoewel ik liever in Italië was gebleven - daar had

ik immers mijn leven en mijn vrienden - was ik te jong om alleen achter te blijven. Mijn negen jaar oudere broer bleef wel in Italië, maar ik ging met mijn ouders naar Nederland. Het eerste jaar vond ik ontzettend zwaar. Het duurde niet lang voordat ik kennismakte met een vervelend kantje van Nederland: mijn scooter, die ik had meegenomen vanuit Italië, werd gestolen. Het was een prachtige Aprilia scooter en een belangrijke link met mijn thuisland. Waar ik gewoond had, gebeurden zulke dingen niet. Ik was er kapot van. Het duurde ook even voordat ik vrienden maakte en in het begin voelde ik me eenzaam. Dat mijn ouders na vijfentwintig jaar huwelijk gingen scheiden, hielp niet mee. Mijn moeder en ik trokken in eerste instantie in bij mijn opa in Haarlem, terwijl mijn vader in Rotterdam bleef. Pas na een jaar vond ik mijn draai."

Charmant

"Ondanks de scheiding en de afstand bleef de band met mijn vader heel sterk. We hadden

regelmatig contact. Ik maakte mijn school niet af en besloot op jonge leeftijd te gaan werken en het huis uit te gaan. Ik wilde graag onafhankelijk worden en rust in mijn leven krijgen. Ik vond een baan bij een telecombedrijf. Dat ging goed. Zo goed zelfs dat ik het me op mijn tweeëntwintigste kon veroorloven om een eigen woning te kopen, bij mijn vader aan de overkant. Hij was zo enthousiast over het appartementencomplex waar ik woonde, dat hij er zelf ook een woning bemachtigde. Het leven ging ons allebei goed. Mijn vader was geliefd, zowel op zijn werk als in zijn

sociale kring. Hij was charmant en kreeg genoeg aandacht van vrouwen. Hij hertrouwde zelfs twee keer, maar helaas hielden beide huwelijken geen stand. Toen zijn pensioen eraan zat te komen, vertelde hij dat hij naar Suriname wilde emigreren. Hij had daar een vriend, die al jaren van het leven genoot en hij wilde dat ook ervaren. Ik vond dat hij het ook echt verdiende om daar van zijn

oude dag te gaan genieten. Hoewel hij naar de andere kant van de wereld verhuisde, bleef ons contact even sterk. Via Skype hielden we elkaar op de hoogte van onze levens.

'Als mijn vader vond dat hij een facelift nodig had, **wie was ik dan** om erover te oordelen?'

Hij vertelde me verhalen over zijn nieuwe leven daar en als hij lag te genieten bij het zwembad, terwijl ik in Nederland mopperde over de kou, moest hij altijd lachen. Hij was blij dat hij had besloten om naar Suriname te verhuizen. Het was een goed leven."

Kerngezond

"Op een dag vertelde mijn vader dat hij graag een facelift wilde laten doen. Die vriend van hem had dat ook gedaan en het eindresultaat was heel mooi geworden. Mijn vader had al eens eerder voor de grap gezegd dat hij een facelift nodig had, maar ik had niet de indruk dat hij werkelijk ontevreden was met zijn uiterlijk. Hij zag er ook gewoon goed uit voor zijn leeftijd, hij was inmiddels achtenzestig. Ik nam zijn mededeling voor kennisgeving aan. Als hij vond dat hij het nodig had, wie was ik dan om erover te oordelen? De ingreep zou uitgevoerd worden door artsen die in Nederland gestudeerd en gewerkt hadden, maar nu in Suriname werkten. Het voelde wel vertrouwd. Dat het ook kon misgaan, daar stond ik geen moment bij stil. Mijn vader was een fitte, kerngezonde man. Maar dat zegt dus niets, weet ik nu. De ingreep leek in eerste instantie ook goed te zijn gegaan. Mijn vader en de arts waren allebei tevreden met het resultaat. Maar na de operatie begon mijn vader last te krijgen van vervelende ongemakken, hij had het benauwd. Eerst dacht hij aan bronchitis, maar toen hij prostaatklasten kreeg, begon hij te denken aan een bloedpropje. Hij kon niet meer plassen. Hij moest terug naar het ziekenhuis, want als er zoiets aan de hand is, moet je geopereerd worden. Maar mijn vader overleefde de operatie niet. Op 16 maart 2012 overleed hij, op achtenzestigjarige leeftijd. ▶



Foto: Esther Nijhuis - vd Bosch



Valentina met haar vader

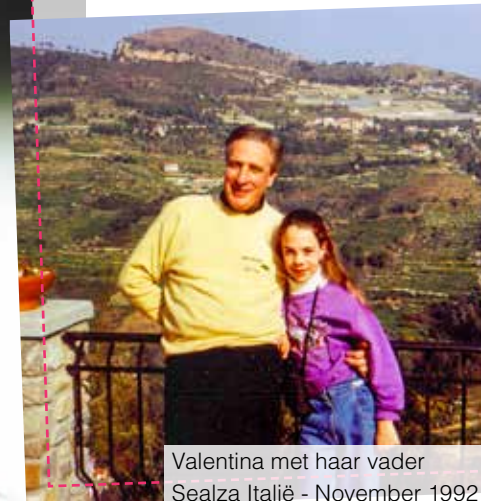
Het nieuws kwam als een harde klap. Ik was aan het werk, toen ik werd gebeld. Het was de vriend van mijn vader en zijn stem klonk anders, gebroken. Meteen voelde ik het in mijn buik: het was foute boel. Het duurde een eeuwigheid voordat hij het hoge woord er eindelijk uit kreeg. De wereld om me heen leek in te storten. De rest beleefde ik in een waas. Mijn collega's wilden me niet alleen naar huis laten rijden, dus bracht iemand me thuis. Mijn broer kwam over vanuit Italië en samen vlogen we naar Suriname om afscheid van hem te nemen. Mijn vader lag opgebaard in een eenvoudig

'Ik wist meteen dat het foute boel was. De wereld om me heen leek in te storten'

uitvaartcentrum. Ik was vooraf bang dat hij er door de facelift misschien slecht uit zou zien, met zwellingen en blauwe plekken en zo, maar hij zag er juist goed en vredig uit. Dat gaf me onverwachte troost."

Bloedprop

"Omdat we toch wilden weten wat er precies gebeurd was, namen we het besluit om autopsie te laten plegen. Daar kwam uit dat een bloedprop hem fataal was geworden. Die bloedprop was een gevolg van



Valentina met haar vader
Sealza Italië - November 1992

de facelift. Uiteindelijk is de prop losgeschoten en vond die een weg naar zijn hart. Als dat gebeurt, is er geen redden meer aan. In het ziekenhuis werd me verteld dat hij bij bewustzijn was geweest en om hulp had geroepen, maar vervolgens al snel onwel was geworden. Ze hadden een halfuur lang geprobeerd hem te reanimeren, maar daar reageerde hij niet goed op. De vraag of dit echt waar was of dat ze me dit vertelden om enige troost te bieden, blijft door mijn hoofd spoken. Het idee dat hij daar, tijdens zijn laatste momenten, alleen was en misschien zelfs wel besepte wat er gebeurde, doet pijn in mijn ziel. In Nederland worden er voorzorgsmaatregelen genomen rondom operaties, om te voorkomen dat er bloedpropjes ontstaan, bijvoorbeeld door anti-tromboseprikken. Of mijn vader die heeft gekregen, weet ik niet, maar ik vermoed van niet. Ook weet ik niet of er maatregelen genomen hadden

Foto: Bas Alstadt

moeten worden, toen mijn vader het zo benauwd had. Hoewel het voor mij duidelijk was dat er rondom de operatie dingen anders hadden moeten gaan, hebben we er toch voor gekozen om er verder geen werk van te maken. De last die op onze schouders rustte, was al zwaar genoeg. Ik kon het er simpelweg niet meer bij hebben. Bovendien, wat zou het ons uiteindelijk gaan opleveren? Onze vader kregen we er toch niet mee terug."

Klapstoeltjes

"Het afscheid vond plaats in Suriname, een land dat heel andere gebruiken kent dan wij. Het was klein en eenvoudig. Ik vond het een armzalige toestand. Er stonden wat plastic klapstoeltjes en dat was het dan. Totaal anders dan mijn vader had verdiend. Hij was een stijlvolle man, die altijd veel mensen om zich heen had, maar in Suriname kende hij bijna niemand.

'Het verdriet overspoelde me, maar ik voelde vooral een diepe dankbaarheid dat mijn vader in mijn leven was geweest'

Zijn laatste bericht aan mij, gestuurd vanuit zijn ziekenhuisbed, luidde: *Hou je nog een beetje van me?* Ik had er nog niet op kunnen reageren, vanwege het tijdsverschil en mijn werk. En nu kon het niet meer... Maar het was oké. Ik wist dat mijn vader wist dat ik van hem hield. Hoewel ik veel te jong was om mijn vader te verliezen - ik was pas negenentwintig - en het verdriet me overspoelde, voelde ik vooral een diepe dankbaarheid. Dankbaarheid voor het feit dat ik hem in mijn leven heb mogen hebben. Hij blijft altijd bij me, in mijn gedachten en in mijn hart."

Modellencarrière

"In de jaren daarna maakte ik een moeilijke periode door. Ik had jarenlang met plezier mijn werk gedaan, maar het begon me steeds zwaarder te vallen. Tot het op een dag echt niet

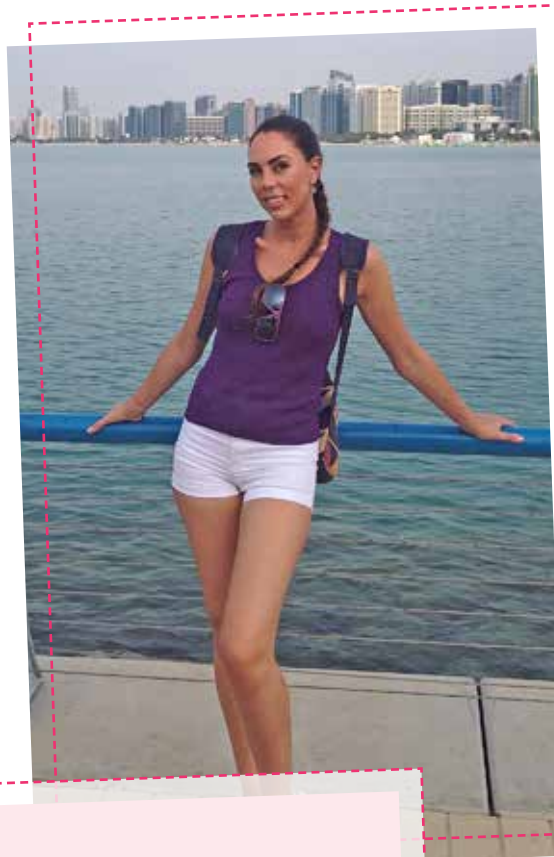
meer ging en ik thuis kwam te zitten met een burn-out. Dat was voor mij de aanleiding om mijn leven compleet om te gooien. Ik had er vroeger altijd van gedroomd om model te worden en in die moeilijke periode dat ik thuiszat, dacht ik: als ik nog iets met die droom wil doen, dan moet ik er nu mee aan de slag! Het was hard werken en ik moest flink wat tijd en geld investeren om iets op te bouwen, maar uiteindelijk

begon het zijn vruchten af te werpen. Inmiddels ben ik alweer ruim zes jaar model. De modellenwereld is natuurlijk een wereld waarin alles draait om het uiterlijk. Het allerbelangrijkste is hoe je eruitziet en hoe je jezelf presenteert. Ik zie om me heen dan ook hoeveel er gedaan wordt om dat uiterlijk te perfectioneren. Er zijn meiden die echt alles over hebben voor een rimpeltje minder, een maatje minder of meer, of een extra ronding hier en daar. Hoe gevaarlijk dat kan zijn, ►

weet ik als geen ander. Daarom wil ik het verhaal van mijn vader naar buiten brengen: het is toch je leven niet waard?”

Horrorscenario's

“Het is inmiddels alweer ruim twaalf jaar geleden dat mijn vader is overleden, maar het heeft me echt gevormd. Soms vraag ik me nog steeds af wat ik anders had kunnen doen. Dan denk ik: had ik hem maar gevraagd om niet naar Suriname te gaan. Of: had ik hem die facelift maar



‘De modellenwereld is natuurlijk een wereld waarin uiterlijk alles is. Ik zie om me heen hoeveel er gedaan wordt om dat uiterlijk te perfectioneren’

afgeraden. Maar ik begrijp zijn keuzes. Ik snap heel goed dat hij in Suriname van zijn oude dag wilde gaan genieten. En hoewel ik vond dat hij er heel goed uitzag voor zijn leeftijd, snap ik ook dat hij ervoor koos om die facelift te ondergaan. Maar als hij beter op de hoogte was geweest van de risico's, denk ik toch dat hij een andere keuze had gemaakt.

Door nu mijn verhaal te vertellen, hoop ik mensen dan ook bewust te maken van de risico's. Wat mijn vader is overkomen, komt gelukkig maar weinig voor, maar het gebeurt wél. En als het gaat om cosmetische ingrepen, zijn er wel meer horrorscenario's denkbaar: misvormingen, ontstekingen of jarenlange pijn. Daar wil ik meer aandacht voor. Dat wil niet zeggen dat ik er helemaal op tegen ben.”

Wipneus

“Ik kan me voorstellen dat er mensen zijn die vinden dat ik met mijn uiterlijk makkelijk praten heb. Maar dat ik model ben, wil niet zeggen dat

ik nooit mijn onzekerheden heb gehad.

Ik was nog maar klein, toen ik door mijn broer en een vriendje van hem werd geplaagd. Vanwege mijn wipneusje noemden ze me Miss Piggy. Hoe klein ik ook was, ik vond het echt verschrikkelijk. Het deed me veel pijn. Die neus moest anders, vond ik, en jarenlang heb ik bij mijn ouders gezeurd om een neuscorrectie. Tot mijn ouders zeiden: ‘Als je achttien bent en je wilt het nog steeds, dan krijg je je neuscorrectie.’ Toen stopte ik met zeuren en naarmate ik ouder werd, zag ik de noodzaak er niet meer van in. Ook zat mijn gezicht vroeger vol acne.

Ik weet dus wel hoe het voelt om echt niet tevreden te zijn over je uiterlijk en ik snap ook dat je er dan iets aan wilt laten doen. Met mijn verhaal hoop ik echter duidelijk te maken dat het een weloverwogen beslissing moet zijn en dat je er niet te lichtzinnig mee om moet gaan. Onderzoek de verdiensten van de artsen en de klinieken waarmee je in zee gaat en lees je goed in over de mogelijke risico's.

Hoewel ik zelf liever geen ingrepen onderga, begrijp ik dus waarom mensen er wel voor kiezen. Maar ik hoop dat we ook kunnen laten zien dat je op een mooie, natuurlijke manier ouder kunt worden. Oud zijn en mooi zijn kunnen echt hand in hand gaan, zonder dat je daar cosmetische ingrepen voor nodig hebt. Een mooi voorkomen mag misschien aantrekkelijk lijken, maar als het verkeerd uitpakt, ben je pas echt ongelukkig.” ■